

Slags er de unge Mennesker, der have fine Fornemmelser, som hellere ville spise paa Byens Hoteller end sidde Side om Side med jævne Folk paa Land og By. Den anden Slags Mennesker er dem, der ere misfornøjede, er dem, som hellere hver 5te Dag ville have de fattige 2 Kr. 75 Ø. at slaa til Søren med, og som søge paa Labben de 3 sidste Dage af Lønnings-Terminen. Men jeg tror, at begge Kategorier af de unge værnepligtige kunne have særdeles godt af at sidde sammen med Massen af de værnepligtige og øve sig i godt Kammeratskab ad den Vej.

Jeg føler ikke Trang til at sige andre eller flere Ord om denne Sag, men skal kun anbefale den til Tingets Velvillie, og jeg haaber, at den højtærede Krigsminister maa faa Fornøjelse af de fortsatte Forsøg, og ønsker ham til Lykke med hans Bestræbelser i den Retning som med enhver anden, hvor det gælder om at fremføre noget til Glæde og Gavn for det værnepligtige Mandskab her i Landet.

M. Madsen: Jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, der ere faldne fra den ærede Ordfører, og skal ogsaa udtale en Tak for den Maade, hvorpaa den højtærede Krigsminister har søgt at sætte denne Sag i Scene. Jeg tvivler ikke om, at der under andre Forhold maaske kunde have været nogen Vanskelighed ved at faa Lovforslaget gennemført i den Grad til Gavns, som jeg tror det kan blive og allerede er blevet. Men jeg kan kun sige, at den Vej, den højtærede Krigsminister er slaaet ind paa, er den rette Vej til at sørge saa godt som muligt for de værnepligtige, medens de ere indkaldte.

Christian Rasmussen: Det forelagte Lovforslag er jo en Udvidelse af et lignende Lovforslag, som i Fjor blev vedtaget her i Tinget, en Udvidelse, saaledes at Forplejningen nu ikke alene skal omfatte de to Fodfolksregimenter, hvor Forsøgsforplejningen har været fremme i de forløbne 3 Fjordingaar, men saaledes at den nu ogsaa skal omfatte et Artilleri-, et Rytter- og et Ingeniørregiment. Jeg skal gøre den Bemærkning til dette Forslag, at jeg kunde have ønsket, at det var fremkommet inden Finanslovens 2den Behandling. Det forekommer mig, at det havde været det retteste, da det angaar en Forøgelse af de militære Udgifter. Vi havde da været klar over, hvad der vilde gaa med til de militære Udgifter.

Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved, jeg skal blot udtale et Par Ord vedrørende selve Sagen. I sin store Almindelighed maa jeg sige, at de foretagne Forsøg have været heldige. Jeg har selv haft Lejlighed til at se det paa nært Hold, og det har været saaledes, at i sin store Almindelighed har Mandskabet været tilfreds med den Maade, hvorpaa Sagen er praktiseret, rent fraset enkelte smaa dermed følgende Ubehageligheder. Der har, som det meget rigtigt blev bemærket af den første ærede Taler (A. Nielsen), været Folk, der ikke holdt af at spise ved Forsøgshusholdningsbordet. Det er ganske rigtigt de Folk, som have de fine Fornemmelser, der have ment ikke at kunne være tilfreds dermed, og de fremkomne Klager stamme vistnok hovedsagelig fra den Side, thi jeg har faaet den Opfattelse, at de Befalingsmænd, som have med denne Sag at gøre, have gjort et virkelig godt Stykke Arbejde der. De have med Lyst og Energi kastet sig over den Opgave at faa Forsøgsforplejningen til at virke paa den bedste Maade. Jeg tror — og kan i ethvert Tilfælde sige det for Helsingørs Vedkommende — at der er det de rette Folk, man har faaet stillet i Spidsen derfor.

De enkelte Klager, der have været fremme, skal jeg tillade mig at skænke et Par Ord her, idet man muligvis temmelig let vil kunne faa disse Klager til at forstumme. Den sidste Klage, som er kommen mig for Øre, er en Klage ikke just over Maden eller over, hvad der bliver indkøbt til at lave den af, men en Klage over, at Tilsynet fra Befalingsmændenes Side med Køkkenpersonalet ikke længer er saa effektivt som i Begyndelsen, og at det har en noget uheldig Indflydelse paa Madsens Tillavning. Det tror jeg, man kunde komme ud over, hvis den højtærede Minister vilde gaa med til i den Tilsynskommission, der er, at medtage ogsaa et Par menige, saa at de menige selv fik noget Indseende med, hvorledes hele Forestillingen i Køkkenet gik for sig. Jeg tror, at hvis man vilde gaa dertil, vilde de væsentligste Klager forstumme. Man har jo inden for Militæretaten allerede i Forvejen den Ordning, at naar i Krigstilfælde en Afdeling har udmærket sig, saaledes at der skal uddes Belønninger og Ordensdekorationer til den, overlades det i mange Tilfælde til de menige selv at udpege, hvem der skal have dem. Jeg tror, at hvis man vil gaa den samme Vej her, altsaa lade de